

[Ragnhild Andersen.]

indekstillæg plus det folkepensionsbeløb, vi nu fastsætter. Tjenestemændene derimod må ophøre med deres tjenesteforhold; og af de mindrebemidlede — for ikke at glemme dem — af arbejderne og de med dem lige-stillede, som i de fleste tilfælde aldrig har ejet noget, forlanger man, at de ikke må have almindelig arbejdsindtægt ved siden af deres folkepension, idet fradragsreglerne sætter bestemte grænser på dette punkt. Til dem derimod, som hele livet igennem har været økonomisk godt stillet, vil man, uanset om de bevarer deres arbejde og arbejdsindtægt, fra statens side yde et indekstillæg til deres aldersopsparing samt et folkepensionsbeløb, der ikke er mindre end de 1 020 kr. til ægtepar, som i dag er foreslået.

Hundrede gange mere demokratisk ville det efter vort partis opfattelse være at udbygge aldersrentelovgivningen — som vi også har foreslået det — til en økonomisk betryggende folkepension, som først sikrede de i økonomisk henseende dårligst stillede tryghed i alderdommen, og som gradvis og efterhånden kom til at omfatte hele befolkningen. *Praxis!*

Man søger nu at løse problemet om værdifasthed for en bestemt form for opsparing, nemlig den langfristede aldersopsparing; men hvad med alle de andre småsparere, som jo også sparer op over en årrække, men som ikke kan binde sig til denne form for opsparing, der jo, hvis man er kommet lidt op i årene, er en meget dyr form? Hvad med de mange konfirmationsforsikringer, som løber over 12—14 år? Hvad med de små sparere, som søger at skabe sig en lille reserve for at have lidt under sygdom, arbejdsløshed eller andre vanskeligheder, der kan indtræffe? Hvad med dem, der sparer nogle få hundrede eller tusinde kroner op, dem, som samfundet ikke giver større sparemuligheder end dette? De skal altså ikke have nogen som helst værdifasthed for deres penge, dem vil man heller ikke give skattelettelser for den opsparing, de foretager eller har foretaget, og de har dog ofte et langt større behov for at få deres små penge værdisikret, de har ofte bragt langt større ofre ved deres opsparing. Hvad med dem, der det meste af deres liv ofrer deres penge til børnenes uddannelse? Heller ikke dem

vil man belønne, som man vil belønne dem, der ingen børn har, dem, der sidder i økonomisk trygge og gunstige forhold et helt langt liv igennem. Det kan ikke være rimeligt at opbygge en sådan forskelsbehandling af borgerne. Skulle der være mening i tingene — og det skulle der jo — måtte det offentlige gardere alle borgere og alle former for opsparing imod det fald i pengeværdien, som rammer alle lag i befolkningen. Men lovforslaget favoriserer et fåtal, og det er de bedst stillede.

Mit parti kan derfor ikke tilsige dette lovforslag sin støtte. Men uanset dette lovforslags videre skæbne — nu da de fire partier i samdrægtighed går ind for det, kan der jo ikke være megen tvivl om lovforslagets vedtagelse — er vi af den opfattelse, at den folkepension, man har lovet de dårligst stillede rentemodtagere, ikke kan udskydes eller vente af hensyn til dette lovforslag. Med disse bemærkninger har jeg givet udtryk for, at mit parti ikke kan tage medansvar for dette lovforslags vedtagelse.

Finansministeren (Kampmann): Man kan måske sige, at der var noget mere tilfredshed i luften vedrørende dette lovforslag under anden behandling end under første behandling. Jeg vil ikke påstå, at jeg er så tilfreds som det ærede medlem hr. Poul Møller; jeg mener stadig, at det måske havde været bedst, at vi havde tænkt nøjere over den ting og så var gået den vej, som er anvist i skitsen vedrørende opsparing.

Jeg forstod det ærede medlem hr. Poul Møller på den måde, at han nu mente, at dette lovforslag var gennemført. Jeg må have lov at minde om, at dette er en andenbehandling, og at det stadig er sådan, at forudsætningen for, at regeringen og socialdemokratiet går ind for forslaget, er, at der opnås tilslutning til folkepensionen ved tredje behandling. Jeg håber ikke, det ærede medlem har glemt det. Dette forslag er en indrømmelse, som vi giver, fordi man har ønsket det så meget fra konservativ og venstres side. Jeg forstår, at det ærede medlem hr. Lorentzen egentlig også havde foretrukket at gå vejen om ad lempelser for opsparing indenfor skattelovgivningen, det ærede medlem sagde jo, at han i og for sig havde været ganske tilfreds med den skitse, jeg havde fremlagt, indtil han så den skitse,

